

Положението станало опасно: диритѣ на тарапаната били открити.

За щастие, поетътъ благополучно могълъ да се отърве изъ рждѣтъ на властѣта, както и размѣнвачтъ, като пожертвували механикътъ — Татмата, когото неблагооразумнитѣ власи пратили въ солницата (въ Телега) да изплаща натуралнимъ образомъ врѣдитѣ, нанесени на държавното съкровище.

Началото на 75. година ни завѣщава новъ фактъ. Казахме навѣрно, че оскъдни били срѣдствата на Ботйова съ поемането да върти чарковетѣ на цѣлото движение. Любенъ Каравелевъ, който могълъ да отстѣпи печатницата, се заинатилъ — и не позволява. Знамето трѣбвало да умрѣ прѣди да бѣда чуто и разбрано. Второ — голѣма нужда отъ вѣорждения, по голѣма отъ всѣки други пжтъ, се чувствувала сега, когато херцеговинци запалили чергата на Босфорския тепегюзинъ, и викали нашитѣ за помощъ. До кждѣ е стигнало положението и до колко неблагоприятнитѣ условия сж натѣгали нервитѣ и сж внушавали идеята за „прѣстѣпления“ криминални по буквата на обикновенната сѣдебна процедура, може да се види отъ едно Ботйово писмо, съ дата 16. мартъ 75. което ние изцѣло ще цитираме — :

Брате Драсовъ!

Бързамъ да отговоря на писмото ти отъ 15/3 т. м. да се поразговоря и азъ съ тебе. Разговорътъ ми е скърбенъ и неприятенъ, но нѣма какво да се прави. Ти си длъженъ да слушашъ. Едно само ще те моля — да бѣдешъ искренъ и да ме обвинявашъ най-строга, ако ме намирашъ въ нѣщо виновенъ. Прѣди всичко ние трѣбва да бѣдемъ искренни. И така — слушай. Въ миналото си писмо азъ ти писахъ, че дѣлата отиватъ добрѣ, че и отъ срѣща се работи и че на 1. мартъ ще стане събрание. Това бѣше или баремъ излѣзе гола,